

20 Както сонъ на-развѣденныа, Господи, когато востанешъ, ще истрекишъ образатъ имъ.

21 Така гореше сзрдцето ми, и утрокыте ми мѣчехасе:

22 И азъ (вѣхъ) безъменъ, и не познавахъ: скотъ вѣхъ предъ Тебе.

23 Язъ оваче (самъ) секога съ Тебе: Ты си ме ухватилъ ꙗ десната ми рѣка.

24 Чрезъ совѣтованіето Твое ще ме наставишъ, и слѣдъ това ще ме воспріимашъ (во) славъ.

25 Кого ли (другого) имамъ въ негото? и на землата не шемъ (другого) швѣнь Тебе.

26 Изнеможе снагата ми и сзрдцето ми: Богъ (е оваче) сила на-сзрдцето ми, и часть моя во вѣкъ.

27 Защото, ето, онѣа които се отдалечаватъ ꙗ Тебе, ще погинатъ: Ты си истребилъ сички които се отврѣщатъ ꙗ Тебе.

28 Но колкѣто за мене, за да са прилѣпвамъ въ Бога (то е) благо мое: положилъ самъ упованіето ми на (Тебе) Господа Бога, за да проповѣдвамъ сичките дѣла Твои.

ПСЯЛОМЪ СГ.

(Тоя псаломъ е сочиненъ за разореніето на-храматъ Іерусалимскій.

Масхилъ Ясафовъ.

ЗАЩО ли си (ны), Боже, отфърлилъ завсегда? (защо ли) пѣши лютостыта Твоя противъ овцыте на-паствата Твоя?

2 Помени сохраніето Твое, (което) си придобылъ сначала: жезлатъ на-достоаніето Твое, (което) си изкавилъ: гората тая Сіонъ, гдѣто си се вселилъ.